

[H. Chr. Petersen.]

Punkter, mener jeg er fuldt ud konstateret. Tallene fra Kommunernes Budgetter taler i hvert Fald deres tydelige og uhyggelige Sprog. Skal der derfor ikke slaas for meget i Stykker, økonomisk og til Dels ogsaa moralsk, saa bør der handles hurtigt. Den økonomiske Side af denne Sag er belyst, og med Hensyn til det moralske skal jeg tillade mig at meddele den højtærede Minister, at jeg i flere Tilfælde har konstateret, at Loven ikke har nogen heldig Virkning over for de understøttede.

Aldrig har en Lov som denne budt saa store Overraskelser og givet Anledning til en saadan Kritik, en Kritik, der kommer til Orde fra Kommunalmænd inden for alle Partier. Det gamle Ord om, at Hastværk er Lastværk, passer udmærket paa denne Lov, og jeg vil af Hensyn til Rigsdagens og for Parlamentarismens Fremtid haabe, at det ikke gentages, at en saadan Lov jages saa hurtigt igennem; jeg tror, at Rigsdagens Anseelse vil lide for meget derved. Da Loven traadte i Kraft, viste Virkningerne sig straks. Kommunernes sammen-sparede Beholdninger tømtes i rivende Fart, og nu sættes Sugerørene ud i alle Skatte-ydernes Lommer, thi Millioner skal jo hentes ind.

For at min Forespørgsel ikke skal misforstaas, ønsker jeg at fastslaa, at jeg, saa lidt som nogen anden i dette Land, ønsker, at nogen af vore Medborgere uforskyldt skal lide Nød, men jeg ønsker ogsaa at fastslaa, at dette ikke fandt Sted under den gamle Ordning, altsaa før vi blev velsignet med denne vor Tids store Underværk. Det er ganske unaturligt, at Udgifterne pludselig for de store Provinsbyer stiger med 1—2—3 Mill. Kr. alene til yderligere sociale Udgifter. At saadanne Udgifter til Understøttelse maa virke ødelæggende med Hensyn til Igangsættelsen af kommunale Arbejder, siger sig selv, thi man kan ikke baade udskrive 20 à 25 pCt. i Skat, saaledes som det gøres mange Steder, og yderligere fremskaffe Penge til kommunale Arbejder. Ved at tage Pengene bort fra det private Initiativ tager man tilmed — det er vi vel alle enige om — Slagkraften bort fra dette, og Arbejds-løshedsspørgsmaalet bliver aldrig løst. Vanskelighederne ved at sætte Arbejde i Gang forekommer mig ogsaa at være saa betydelige, at Bestemmelserne i saa Henseende trænger til at blive lavet om. Thi hvilken Kommune vil sætte Arbejder i Gang, naar den ved Siden af ikke kan undgaa at skulle betale til Refusionsforbundet? Selv den Kommune, som ikke har Spor af Udgifter

til Understøttelser, vil alligevel komme til at betale til Refusionsforbundet, og det er ikke ganske retfærdigt, hvis den skaffer Arbejde i Stedet for Understøttelse.

Den sidste og største Overraskelse har dog vist sig i disse Dage, nemlig Refusionsordningens Resultater; man tør herefter nok sige, at Overraskelsernes Tid ikke er forbi. Det kan uden Overdrivelse betegnes som en Overraskelse, hvis det er rigtigt, som det meddeles i Bladene, at hele det øvrige Land skal indbetale mellem 5 og 6 Mill. Kr. til Københavns Kommune til delvis Dækning af denne Kommunes Understøttelsesudgifter. Denne By, som drager alle de store Erhvervsvirksomheder til sig, og som kunde skabe Rigdomme som ingen anden By i Danmark, den skal nu have Tilskud fra det øvrige Land, særlig fra Smaaabyerne — mange af de store Provinsbyer skal jo ogsaa have Andel i Refusionsordningen —, og fra det betrængte, det kriseramte Landbrug. Dette synes ikke videre heldigt.

Jeg mener, kort sagt, at der er paavist saa store Urimeligheder ved denne Reform, at jeg maa haabe, den højtærede Socialminister vil finde det naturligt hurtigt muligt at tage Loven op til Revision.

J. R. Poulsen: Siden Landbrugskrisen begyndte, er den fjerde Rigsdagssamling nu snart ved at gaa til Ende, uden at der fra Lovgivningsmagtens Side er vedtaget andet end henholdende Foranstaltninger og hist og her Smaalove, som giver enkelte Jordbrugere Mulighed for at betale enhver sit, men som dog over for dette, det største af alle politiske Spørgsmaal kun er at betragte som Smaatterier. Naar Regeringen Gang efter Gang ser, hvorledes Bekymring og Utilfredshed giver sig til Kende hos den ellers rolige og besindige Landbefolkning, maa det forundre alle, der ved, hvilken Betydning en købedygtig og betalingsdygtig Bondestand har i Landbrugslandet Danmark, at opleve, at de, der er de ledende i Øjeblikket, lader Tiden gaa uden at prøve at finde et sundt Grundlag for et Nutidens og et Fremtidens Landbrug.

Uden at jeg i det store og hele sympatiserer med de Udtryk, der kom til Orde ved Kæmpemødet i Viborg, maa jeg dog opfatte det som et tusindstemmigt Raab fra ikke alene jyske, men fra Flertallet af danske Bønder til Regeringen om nu ikke at nøle længere, men straks gaa til Arbejdet med ærlig Vilje til at fremskaffe et sundt Grundlag for Landbrugets Gæld i Nutid og Fremtid og en Mulighed for Forrentning af denne Gæld ved Udnyttelse af Valuta-